

1	Udrejse	1
1.1	Ferie - hurra	1
1.2	Stau med følger	1
1.3	Gensyn i Maisach	3
2	Dachau	3
2.1	Museet	3
2.2	Komplekset	4
2.3	Sternberg	4
3	Gensyn med Ehrwald	5
3.1	Modtagelsen	5
3.2	Same procedure...	6
4	Panoramaweg	7
4.1		7
5	Plansee	8
5.1	Reutte	8
5.2	Heiterwanger See	8
5.3	Plansee	9
6	Ehrwalder Alm	10
6.1	Op i sneen	10
6.2	Frokost	10
6.3	Nedtur	11
7	Klein Waltzertal	11
7.1	Hvem sagde turister?	11
7.2	Klamm	12
7.3	Via Füssen	12
8	Marienberg	13
8.1	Via Fernpass	13
8.2	Marienberg fra bagsiden	13
8.3	En klam historie	14
9	Sidste chance	16
9.1	Reutte igen	16
9.2	Lokal tur	16
9.3	Garmisch	17
10	Hjemtur	17
10.1	Fase 1	17
10.2	Essen - Herlev	18
KMokt89		19
Oestregn		21
Billeder		22

1 Udrejse

1.1 Ferie - hurra

Efter IKKE at have været ude at vandre i bjergene i flere år var trangen til at genopleve det østrigske efterår så stærk, at vi allerede efter sommerferien planlagde endnu en Ehrwald-tur.

Efter forårets diskussioner hos familien Stolpe om økonomiske besparelser med henblik på en større udenlandstur inden børnene flyver definitivt fra reden, så vi i øjnene, at det ville blive en to-personerstur. Men en skønne sommereftermiddag blev der ringet, efter at der var afholdt familierådslagning: Østrig var sat på efterårsprogrammet! Ganske kort tid efter var rejsehøldet samlet i Kokkedal for at dele forventningens glæde og lave en overordnet planlægning.

De ledige pladser i Volvoen var tiltænkt, hvem der kunne/ville. Da Christian skulle deltage i Vibekes forældres sølvbryllup (og Vibekes fødselsdag) blev han hurtigt diskvalificeret. I stedet trådte Flemming og Mette til.

Efter den sædvanlige hektiske afslutning dels på jobbet, dels fordi det var Christians 20-års-fødselsdag dagen før afrejsen (med middag for klubben), sov Flemming og Mette i huset, fordi vi skulle tidligt op. Vi havde færge allerede til fredag morgen kl.7.10, så der var afgang fra det lille hjem i buldermørke kl. 4.50.

Bortset fra nogle ordentlige regnskyl gik, det som det plejer, og vi nåede Rødby stille og roligt kl.6.40. Vi så ikke vores kompagnoner, som holdt forrest i køen, men vi fandt hurtigt hinanden allerede på dækket, og nød Solveigs medbragte kaffe og boller til vores morgenmåltid.

Vi køber ikke blot ind til opholdet i Østrig, men også til hjemturen, for man kan jo ikke være sikker på at komme med en dansk færge hjemad, og både hvad angår finsprit og engelske cigaretter findes det ikke på de tyske færges.

Vi havde på vores planlægningsmøde aftalt, at vi skulle købe ind i Famila til dagens strabadser, og i øvrigt skulle vi først mødes lige syd for Kassel på rastepladsen Hasselberg.

På de sidste dråber dyr, dansk benzin nåede vi den første tank, hvor vi fik 58.17 liter, og allerede kl. 9.15 var vi færdige med at handle i Heiligenhafen.

Det var gråt bygevejr på turen gennem Nordtyskland, men allerede fra omkring Hannover var de mørke skyer i opbrud, og vejret lysnede. I øvrigt var der ingen større problemer, før vi nærmede os Kassel.

1.2 Stau med følger

En del kilometer før Kassel nåede vi den første større "stau", som skyldtes vejarbejde mange kilometer længere fremme. Al kørsel i de tre vognbaner foregik i gåsegang med fuldstændige stop.

Tidsplanen, som havde passet perfekt indtil nu med ankomst til Hasselberg mellem kl.13 og 14, gik i opløsning, og det blev ikke bedre af, at vi pludselig fik nærkontakt med en bagvedkørende bil, som ønskede at skifte bane, mens vi holdt fuldstændig

stille. Det var en stor firhjulstrækker med girafgitter foran, og på en brøkdel af et sekund lykkedes det ham at omplacere hele venstre baglygte-arrangement.

Der sad vi så! Fandens også! På den første feriedag, en fredag og kun få kilometer før vores aftalte mødested (vi havde kaffen til frokostbollerne samt øl og sodavand). Med manglende mulighed for at kunne advisere bagfrakommende med tegngivning, og en så alvorlig indtrykning af karosseriet, at det ikke blot kunne udbedres med egen hånd, selv om Ulla samlede stumperne af lygteglas op til et planlagt puslespil.

Synderen viste sig at være grisehandler Dröfte, og han påtog sig straks hele skylden. Efter udveksling af kort og forsikringsoplysninger, skiltes vi så, og fortsatte køkørslen.

Noget senere så vi så grisehandleren igen. Han holdt ude i nødsporet og signalerede til os, at vi skulle holde ind til siden. Han havde fået dårlig samvittighed over at lade os køre videre, idet han mente, at det var sikkerhedsmæssigt uforsvarligt, - og at vi måske oven i købet ville blive afvist ved den østrigske grænse. Han foreslog derfor, at vi skulle følge efter ham ind til et værksted i Kassel, som så måtte udbedre skaden provisorisk. Efter en kort tanke på Hasselberg og Ullas overvejelse om at stoppe med den første den bedste bil i køen besluttede vi os for at tage imod tilbuddet.

Taget i betragtning, at man kun må køre 50 km/t i tyske byer, var det en oplevelse at følge grisehandleren med 80 km/t ad flersporede veje, hvor der skulle skiftes bane (hånden ud ad vinduet - og tak til tysk hjælpsomhed i trafikken), og ad smalle snoede veje. Det gik virkelig stærkt!

Det første værksted viste sig at have ophørt med Volvo-reparationer, men der blev henvist til et andet, som vi nåede på samme hasarderede måde. Klokken var nu blevet 14.40.

Værkstedsejeren bedyrede hårdnakket, at de slet ikke lavede den slags arbejde, men det lykkedes alligevel grisehandleren, at få ham overtalt, ja, han lagde en blanko-check på bordet.

Værkstedet var ikke stort: et par mekanikere og et par vaskende gæstearbejdere, men heldigvis med tysk arbejdstid til kl. 17.00, selv om det var fredag.

Vi fik nu ringet til Hasselberg-rastepladsen, men fik at vide, at der havde været nogle danske med en hvid Toyota - og at de var kørt.

For at kunne komme til måtte bagagen fjernes, og så gik de to mekanikere til den med forhammer og træstolper, og de fik faktisk hurtigt rettet det værste op.

Grisehandleren ringede igen for at sikre sig, at jeg ikke betalte noget, da han jo havde afleveret sin check - og ellers skulle jeg bare ringe, hvis der var noget.

Vi var fulde af fortrøstning, som vi så arbejdet skride frem. De fik bulerne rettet ud, så lygtearrangementet kunne vende den rigtige vej, men desværre viste det sig, at de kun havde reservedele til højre side. Der blev ringet i øst og vest for at få leveret den manglende del, men ak, den lod sig ikke opdrive. De par vrag, der stod i gården, var påkørt bagfra - og havde ingen venstre lygter. Eneste mulighed var at snuppe den fra firmaets servicevogn, og det gjorde man så! For som værkstedsindehaveren sagde: hvordan skal vi ellers kunne sikre turen frem.

Kl.16.20 kunne vi forlade værkstedet, som meget praktisk lå lige ved en motorvejstilkørsel. For god ordens skyld vendte vi lige engang på Hasselberg kl.16.40, hvorefter vi kørte ud i endnu en

kø, hvor vi sneglede os frem en time. Derfor nåede vi heller ikke til Riedener Wald før 19.10, hvor vi sikrede os, at der ikke var nogen dansk Toyota - og fik tisset af.

Det var på denne strækning vi så en ny variant af et rullende toilet. Netop som der var ved at komme gang i køen, åbnedes fordøren i førersiden på den forankørende vogn. Stor undren, indtil bilens lyskegle afslørede en stråle, der strakte sig fra bilen og 1 meter ud. Man kan jo blive trængende, når man skal sidde i kø så længe!

Så gik det til gengæld hurtigt nu ad den nye motorvej mod Ulm. Selv om det var mørkt kunne man godt fornemme, at det må være en velanlagt og smuk vej med mange broer og tunneller, som naturligvis fremmer hastigheden.

1.3 Gensyn i Maisach

Nu, hvor vi ikke havde truffet hinanden for yderligere aftale, var det lidt spændende, hvor vi ville ses igen. To ting var aftalt på planlægningsmødet: vi ville satse på at sove i Maisach - og vi skulle til Dachau lørdag formiddag.

Fra et "tankstølle" efter Ulm ringede jeg til hotellet, men ingen tog telefonen. Da var kl.20.50, og vi regnede med, at John og Solveig nok var nået frem. (Det viste sig senere, at de netop var kommet på dette tidspunkt, og at det kan være årsagen til at telefonen ikke blev taget).

Fra motorvejen til Maisach viste der sig at ligge flere "gasthäuser", hvor vi måtte ind og vende for at se, om der skulle være en dansk bil. I Maisach kørte vi noget rundt, inden vi fandt stedet i et villakvarter - og til vores glæde så, at vi ikke var de eneste danskere.

Heldigvis var der stadig et par værelser tilbage, og vi kom ikke helt uventet, da John og Solveig havde fortalt, at vi nok ville komme. Vi fik vækket familien Stolpe, som netop var ved at gå til ro, og pakket ud. Stor gensynsglæde. Vi fik stablet nogle håndmadder på benene på det ene værelse, hvor vi så kunne udveksle vores forventninger og bekymringer.

Vi måtte konstatere, at vi ikke havde været forberedte på en situation som denne: hvem skal man egentlig ringe til, hvad er forresten bilens nummer osv. Som et forsøg havde John og Solveig forsøgt at ringe til Christian, som dog ikke var hjemme.

2 Dachau

2.1 Museet

Lørdag morgen strålede solen varmt fra en skyfri himmel. Efter et fortræffeligt morgenbord med efterbestilling af æg til spindesiden gik turen mod Dachau.

Landskabet her er ret fladt og flere vejskilte mindede en om "Her går det godt fra kammerherreinde???". Vi var jo nærheden af Fürstenfelden". Der var nu også en stor militær flyvebase.

Dachau er større, end jeg havde regnet med. Den er naturligvis forstad til München, men den er vokset meget udenfor sin gamle bykerne. Skiltningen til "Gedenkstätte Dachau" er god, og fører os uden om byen til den østlige del af byen, hvor lejren må have ligget ret langt ude på landet for 50 år siden.

Der er en stor parkeringsplads (hvor parkeringsafgiften går til Røde kors), og hvor der holdt biler fra mange forskellige nationer.

Området er omkranset af en ydre ringmur og et indre pigtrådshegn, og indenfor arealet er der en meget stor administrationsbygning (som nu er museum), fundamentene fra barakkerne, mindesmærke og kapeller. I et område udenfor det indre lejrområde ligger krematoriebygningerne. Foran bygningen på appelpladsen er en meget flot skulptur, som forestiller kz-fangernes lidelser.

Museet ligger i den gamle bygning, der indeholdt køkken, vaskeri, arsenal - og torturrum. Museet rummer beskrivelsen af nazismens opståen med særligt henblik på ideologiens opfattelse af "uønskede elementer" - fra jøder og homoseksuelle til forbrydere. Dokumentationen er i form af plakater (hvoraf mange naturligt nok er med gotisk skrift, men som kun de færreste i de nye generationer kan læse), billeder, tekst, og kopier af de mest utrolige, administrative dokumenter, bl.a. om de medicinske forsøg med trykpåvirkninger, som dr. Rascher fik lov til at foretage, og biokemiske forsøg. Nogle ganske få hovedplancher er forklaret på flere sprog, men det meste er på tysk. Der er meget læsestof, og det lykkedes hurtigt Jørgen at komme "bagud".

Flemming og Lasse var til billedforevisningen, som vi andre sprang over.

2.2 Komplekset

Lejren blev bygget så tidligt som i marts 1933 og var beregnet til 5000 mennesker. I den restaurerede barak så man tydeligt, hvorledes indretningen var begyndt med 52 personer i hver stue (208 pr. barak) til den i den sidste periode indeholdt op til 1600 mennesker stuvet sammen i barakkens tætopstillede bræddesenge. Af det fotografiske materiale fremgik også, at der umiddelbart overfor lejrens hovedindgang (med smedejernslågens "Arbeit macht frei") havde været en stor, moderne garnison til SS-soldaterne. Lejren er stor. Barakkerne blev brugt langt op i 60'erne til boligformål, men nu er der foruden den ene restaurerede barak kun betonfundamentene fra de 34 barakker tilbage. Krematoriene blev bygget i 1940 og '42 og blev brugt til at skaffe sig af med de mange lig, mens "gas"-brusebadene aldrig nåede at blive anvendt. Gasning foregik efter transport til slottet Hartheim nær Linz, men omfattede "kun" ca 3200 personer.

206.000 mennesker passerede lejren i perioden, næsten 32.000 døde.

I den modsatte ende af pladsen (set fra museet) ligger et katolsk kapel, et jødisk tempel og en protestantisk kirke. Med adgang fra pladsen ligger endvidere et karmelitterkloster.

2.3 Sternberg

Besøget tog noget længere tid, end vi havde regnet med, så vi var heldige, at forretningerne holdt åben til kl 13.

Ud over at vi skulle have nødvendig proviant skulle kva have ny walkman - og John en skægtrimmer.

Det var ikke nogen enkel sag, at få plads til hele indkøbet, som da også viste sig at være så omfattende, at det blev det ene af to ialt, men det lykkedes.

Nu var det kun et spørgsmål om at blive enige om vejen til Ehrwald - og et sted at spise vores frokost. Vi snittede lige det yderste af München, men kørte så ellers fra mod Sternberg.

På kortet kunne vi se, at vejen fulgte vestbredden af søen, men det blev nu ikke til meget søblik. Det var som at køre op langs Øresund: På den smalle bræmme mellem vej og sø lå den ene store villa efter den anden - og en hel del sanatorier af forskellig slags. I øvrigt var der ganske rart, fordi man det meste af tiden kørte på den smalle træ- og skovkransede vej. Vi forsøgte et par gange at finde et sted at gøre ophold, men der var en skrækkelig masse mennesker - og ikke umiddelbart nogen natur- og fredfyldt plet, hvor vi kunne indtage vore klemmer. Det er ikke sådan, når man har opstillet krævende normer.

Som så ofte før måtte vi gribe til den absolut sidste mulighed for at få sudsigt efter kortet at dømmе. Bilerne blev parkeret i vejsiden, og vi fandt en bæk (til 4), der stod ved stien, der fører rundt om søen. Her indtog vi stående frokost mens vi kunne nyde udsigten over søen, lystbådehavnen og rutebådene, som sejlede tæt mellem småbyerne. Resten af vejen var den kendte, omend vi kom en anden vej uden om Garmisch, fordi man har lavet gågader i centrum.

3 Gensyn med Ehrwald

3.1 Modtagelsen

Når først man har passeret den østrigske grænse, er det kun et spørgsmål om minutter, før man når Ehrwald. Til venstre under broen og til venstre ved Aral-tanken, - så går det bare opad, til vi er ved Ebne 39.

Gensynet er rart: Zugspitz-massivet, Sonnenspitze, Daniel og Grubigstein. Og i år med et lag puddersne.

Til gengæld er der skudt et nyt hus op på den tomme grund overfor. Det står ufærdigt i røde mursten. Da vi protesterer overfor familien, får vi at vide, at det formentlig skal rives ned igen, fordi bygherren har bygget det for højt - og det helt fra stueplan. Det har til gengæld medført, at familien Krehn har købt byggegrunden ved siden af (formedelst DM 200.000), så de ikke får udsigten op mod Zugspitze ødelagt.

Der er noget hjerteligt ved at hele familien kommer ud for at hilse os velkommen. Det gælder også sønnerne Stefan, som stadig læser til læge i Innsbruck, og Sebastian, der går i gymnasiet i Reutte. Hunden, den gamle Asta, er der stadig, omend den er blevet ældre, og de to store siameserkatte lever også i bedste velgående.

Løjlighederne fordeles straks, så vi kan få pakket ud. Ingen tvivl om hvilken vi skal have: vi skal bo, hvor vi plejer! Familien Stolpe får den store, og Flemming og Mette indkvarteres i den lille ved siden af os i kælderen. Der var også tænkt på sen getøj til Christian, men det blev udrangeret igen.

Efter gensidig overenskomst har Solveig købt en Holmegaards-karaffel, som overlades til Evy, og efter at have pakket bilerne ud skynder vi os at invitere på en velkomstdrik i den store lejligh-

hed. Vi hygger os sammen med en gæst, der bliver gensidigt opdateret med begivenhederne i de to til karaffen har vi medbragt vores hjemmebryggede (Vogelbeer), og det så ud til, at de forstod, hvorledes det bruges. Bestillingen på morgenbrød afgives på kvart over bageren i forvejen! 30 stk skal vi have (ellers senere sagde: Det var 300, ikke?).

Vi har bestemt os for undtagelsesvis at lave den traditionelle feriestartmiddag med kotelet og pinat denne gang, men at spise på restaurant. Vi har ellers haft mad med fra Danmark (når bortses fra nogle dåser). Vi plejer at besøge restauranten "de i byen, men vi får at vide, at restauranten over et ganske godt spisested. Og det ligger jo bekvemt - hvis vi ellers bryder os om spisekortet.

I det sidste dagslys skal vi lige ten ved at gå op bag huset ad vejen langs kondistierne på sko og uden at skifte tøj. Jeg ved ikke, hvem der er det: men pludselig gik turen ned ad den stejle løjpe. Ildet på, men heldigvis var græsset tørt, så vi undgik det. Meget passende ender vi lige ved røvet for vores feriebolig, så vi kan kontrollere spiseplanen "har ligget der i mange år, men vi har aldrig. Menukortet ser ikke så værst ud, så efter smukkeser vi at give den en chance.

Det er ikke nogen stor restaurant, ikke så mange til at fylde den op. Denne lørdag aften er optaget ved bordene, så vi otte får tilbudt et bord er et rigtigt familieforetagende med mor i køkkenen og sønnen som tjener.

Hvad vi ikke vidste, da vi bestilte, var, at "knoblauch" betyder hvidløg, - men det er agende urtesuppe, og de forskellige hovedretter var billige. Der er også et pænt dessertkort med bl.a. "raum", som Lasse forelsker sig i (Flemming fantaserer om banana-split), men da vi andre er mætte, ser Flemming se sig stemt ned.

3.2 Same procedure...

At vende tilbage til det samme sted kan hurtigt findes sig til rette - og at man har nogle rutiner. Det besluttes, at måltiderne skal indtages. Dels plejer vi at gøre det, men dels er det også på det der er et ekstra køkken lige ved siden af hos Flemming. Der er fast mødetidspunkt til morgl. 8. Semmlerne er normalt bragt til døren i den skurv allerede ved 7.30-tiden, og når theen og "Gammel indtaget, går hver enkelt igang med at smørre sin madpakke (ikke underkende virkningen af den friske luft, og noog Eva) har behov for en ekstra pakke til et mellemmåltid er, at der kan være afgang kl. 9.

Når man kommer hjem sidst på eftermiddagen traditionen, at man får the med rom - og helst også del. Vi fik denne gang forskellige varianter til forskær og med flere eller færre rosiner.

I år kom vi nok gennemsnitligt lidt senere hjem fra vores ture, og det smittede naturligvis af på resten af forløbet, så aftensmaden blev indtaget relativt sent.

Der er nogenlunde fast rollefordeling: hvis der skal skrælles kartofler, bidrager Jørgen, den finere madlavning fordeles på de erfarne, og John har ansvaret for, at der serveres før-middagsdrinks, mens borddækningen normalt tilfalder Jørgen.

Opvasken deles af de fire yngste rejsedeltagere, som selv bestemmer holdopdeling og tidspunkt, - forudsat at der er tilstrækkeligt med service.

Den sene spisetid betød, at vi kunne se lokal-tv kl.19, og der få nyhederne og vejrudsigten, men ellers var det meget begrænset, hvad der blev set af fjernsyn. Når vi endelig skilles, har den naturlige træthed allerede indfundet sig

Kun en enkelt dag var der lidt ekstra spænding: et kraftigt jordskælv i Californien havde ødelagt huse og væltet en hel motorvej, og tankerne gik til Liselotte, som netop opholder sig i dette område.

En enkelt aften spilles der "Trivial Pursuit" med et ynglingehold, et damehold og to seniorer. Det tager sin tid, også selv om lykken tilsmilede Jørgen med et urimeligt held.

Nu da vi kun skal være to i lejligheden, er der grund til at overveje at skifte sengelejet til de rigtige madrasser i sovegemakket i stedet for udtrækssengen i stuen. Det bliver resultatet, også selv om det indebærer, at Ulla ikke vil se Sonnenspitze som det første, når hun vågner.

Siden sidst er der blevet lavet en dør i lejligheden, så man nemt kan komme ud på terrassen, men ellers er alt ved det gamle. Dog er man i årenes løb kommet til at fordele noget af småinventaret i de forkerte lejligheder, så Ulla må rundt og finde de ting (bl.a. et askebæger), som rettelig burde stå på inventarlisten i hendes lejlighed.

4 Panoramaweg

Da vi vågner søndag morgen, må vi til vores store overraskelse konstatere, at det øser ned. I stride strømme.

Vi kan derfor indtage morgenmaden uden jag. Nå, men der skal jo alligevel planlægges: og snakken går, mens regnen siler. Ingen grund til at gå ud i dét vejr, så frokosten kan indtages indendøre.

For en sikkerheds skyld spiser vi den relativt tidligt, og lidt over middag klarer det op, så vi kan tage en eftermiddagstur som opvarmning.

Vi beslutter os til en tur over "moos"-en til Leermoos, og allerede på vejen ned til hovedvejen begynder solen at skinne vel-signet varmt. Der hænger ganske vist nogle skyer i ca. 2000 m højde, men der er meget blåt imellem, og det er en rigtig dejlig tur langs den lille flod. Vi kan se, at man er i gang med et større indvandingsprojekt, hvor man graver mange grøfter (ud over dem, der altid har været der).

Leermoos ligner sig selv, men vi skal jo lige se i vinduerne, hvad tingene koster (støvler, hatte og lodenfrakker) i år, og godt på vej op til banegården, hvorfra vi skal over på Panoramaweg, opdager John pludselig, at han mangler sit vandrekort. Solidarisk følger Solveig med tilbage, mens vi andre sidder og nyder solen på bænkerne på stationen.

John og Solveig skyder en genvej og er på den måde pludselig kommet op på Panoramaweg, uden at vi har set hinanden, men takket være Johns karakteristiske røde bukser fatter vi mistanke om undvigemanøvren.

Nu kan vi så i fællesskab nyde naturen og efterårsfarverne. Det er en rar tur, hvor der hele tiden er udsigt til Ehrwald, Zugspitze og Sonnenspitze. En enkelt drageflyver er også ude at nyde det gode vejr.

Banen løber lige nedenfor, og her passerer både lokale forbindelser med nogle få vogne og internationale tog.

Efter at have passeret hovedvejen går vi bagom byen mod Zugspitzbahn, forbi tømmerladsen, og oppe ved campingpladsen, hvor der som sædvanlig er mange hollændere, møder vi familien Krehn, som er ude at gå med Asta. Der veksles hyggelig snak, før vi atter skilles.

5 Plansee

5.1 Reutte

Det er en pragtfuld mandag morgen: høj klar blå himmel og stadig sne på bjergene ned til ca 1500 m. Blot vil vi så vidt muligt gå på solsiden for at kunne nyde solen, og samtidig skal der tages hensyn til, at sneen kan være en forhindring.

Uafhængigt af hinanden har Jørgen og Ulla forestillet sig, at der måske skulle aflægges et besøg hos skindforretningen i Reutte. Skal der sys tøj, må bestillingen naturligvis afgives mandag, for at vi kan få det med hjem. Man indvilger i, at det kan indgå i planlægningen. Ellers er et vigtigt punkt, at det nu er blevet Solveigs tur til at få østrigske vandrestøvler.

Ved morgenmødet med Willy udenfor hoveddøren anbefaler han, at vi kan tage hele turen rundt om Plansee. Vi har tidligere været ved Plansee bl. a. i forbindelse med vores "indianertur", ligesom vi har kørt der på vores tur til Linderhof, og da det er et dejligt sted, bliver det beslutningen.

Efter støvlekøbet til Solveig går turen så mod Reutte. Lederhaus Grässle finder vi igen, og der bladres i kataloget for at finde noget smart. Et sæt med nederdel og jakke frister, men det er ikke nemt. Man skal tænke sig godt om, inden beslutningen træffes. Det er trods alt en mindre udskrivning, der er tale om. For at ikke alle skal afvente beslutningsprocessen, aftaler vi at komme tilbage sidst på dagen, når tankerne har taget form. Imens har John sørget for at få indkøbt den nødvendige Stroh-rom.

5.2 Heiterwanger See

Kursen sættes mod Heiterwanger See, som vi kender. Bilen sættes på den kendte parkeringsplads, og så er vi klar!

Det er en dejlig tur at gå langs søen, som er kranset af skov på bjergsiderne. Desværre ligger der en tynd, rød hinde af maling (?) langs søens bredder - og det er jo trist at måtte notere sig at forureningen er kommet også på dette fredfyldte sted, hvor der i øvrigt ikke ser ud til at være nogen industri. Da vi når broen, hvor Heiterwanger See og Plansee støder op til hinanden, fortsætter vi til højre mod bunden af Plansee.

5.3 Plansee

Der går vi ganske vist i skygge, men mellem træerne er der fortsat udsigt ud over vandet. Da vi kommer til bunden af en lille tarm af søen, hvorfra man også kan klatre op til Tauern, holder der en masse biler på parkeringspladsen, og tanken falder en ind, at der måske er mange turister. Det viste sig nu ikke at være noget problem.

Mette er i melemtiden blevet trængende, men vi taler hende fra at gå ind på et hotel: der er jo masser af skov!

Vi går et kort stykke på landevejen, men så er der en sti på den sydvendte side, som fører os højt op (ca 100 m) over vej- og søniveau. Det er en rar sti (kategori: topersoners), stigningerne er ikke anstrengende, men turen er alligevel lang, fordi søen har nogle ordentlige bugter. Et enkelt lille vandfald giver afveksling og drikkevand til Solveigs flaske.

Vi når frem til Plansee i den østlige del af søen, hvor vi får købt et vandrekort, som dækker et større område end det, vi har fra Ehrwald. Mette er stadig trængende, for vi har været uvidende om, at hun ikke er "friluftspisser", og nu er gode råd ved at være dyre. Der er ferielukning eller middagslukning overalt, så Mette må holde sig, selv om Solveig og Mette ihærdigt prøver at finde et sted med tag over.

Vi passerer et grønt område ned mod søen, hvor der om sommeren opkræves gebyr for ophold, og vi kommer forbi en ganske stor campingplads. Til en forandring leder vi efter en plads, som kan imødekomme vores krav til et sted, hvor vi kan holde frokosthvil.

Vi tager til takke med en træfældningsplads (træhuggerne holdt pause, så der kom intet tømmer ned ad den udspændte wire), hvor vi kan sidde på træstammerne og nyde udsigten over søen stik mod syd.

Herfra fortsættes turen øst om søen ad en enmands-sti, som er anlagt langs søen. Bortset fra strækninger, hvor man skal passe på ikke at snuble i et virvar af trærødder, og derfor ikke ser så meget, er det en ganske afvekslende tur, hvor man dels kommer op i højderne, dels går langs selve bredden. Efter en variant af kompasgang, hvor vi prøver at "skære" et hjørne, når vi igen til broen ved Heiterwanger See, hvor vi bliver enige om at forlade østsiden og i stedet gå samme strækning tilbage som på udturen. Den er med mere sol - og måske også kortere.

På vejen tilbage træffes beslutningen om endnu engang at kikke på modellerne i skindforretningen. Resultatet bliver et lyngfarvet sæt med jakke og nederdel, og skrædderen og Ulla bliver omsider enige om de mange detaljer.

6 Ehrwalder Alm

6.1 Op i sneen

Selv om vi har været så mange gange i Ehrwald, har vi til gode at komme dybt ind i Ehrwalder Alm. Ganske vist findes der veje, men de er ikke åbne for andre end dem, der bor der eller har ærinde dertil. Vi har også prøvet et tidligere år at komme ind fra øst for at få et indtryk, men heller ikke herfra kan man komme ret langt med bil.

Det er endnu en frisk, klar morgen (tirsdag) med strålende sol og tindrende sne på toppene. En perfekt dag til en langtur. Willy garanterer farefri færd - ihvertfald til 1500 meters højde.

Som altid starter turen ved liften til Ehrwalder Alm og op ad den velkendte, stejle "Wiesenweg", som vi også bruger, når vi skal til Seensee. Havde vi fortrængt, at den faktisk er lidt anstrengende? Det fordrede i hvert fald en ølpause i træernes skygge.

Kort efter er vi kommet op i sneen, som ligger 20-30 cm højt i skyggen. Vandløbene under sneen virker som de klassiske billeder af vårbrud. Ved Pestkapelle fortsætter vi i sneen ad en smal sti, som dog fører ud til den større vej, og lidt efter begynder den egentlige opstigning. Og det går virkelig konstant opad, så Jørgen på et tidspunkt må konstatere, at han er "flad" og må have et udvidet hvil.

Men belønningen ligger i den helt fantastiske udsigt over de sne-dækkede bjerge, træernes efterårsfarver og den mørkeblå, skyfri himmel.

6.2 Frokost

Opstigningen bliver ved og ved, og der er ikke nogle specielt markante steder i naturen, hvor man kan sætte sine næste mål. Beslutningen bliver derfor: frokost kl.13. På det tidspunkt er der en sydvendt plads med en samling forrevne klipper, hvor vi på forskellig måde får anbragt vores luksuslegemer. Det gælder også John, selv om han ikke er helt tilfreds med den plads, Solveig anviser ham.

Ikke så snart har vi fundet madpakkerne frem og er begyndt at spise, før alpe-allikerne kommer strømmende til. Først et par stykker, men hurtigt en mængde som i Hitchcocks "Fuglene". I modsætning til filmen er disse fugle blot nysgerrige og måske også lidt dovne, for de har i hvertfald ikke noget imod et let måltid. Faktisk kan man få dem til at spise af hånden.

Da den sidste madpakke er spist, forsvinder de igen, på jagt efter nye vandringsfolk.

Overfor os har vi mod syd udsigt til en ene linde efter den anden. Sigbarheden er 200 km, og vi er rigtigt højt oppe (ca. 2000 m). Det kan udsigtsmæssigt næsten sammenlignes med vores besøg på Zugspitze.

Nedenfor går terrænet stejlt ned, og i opbrudsfasen kommer der pludselig en støvle på vej mod afgrunden. Det er Evas, men den er så flink at lægge sig til ro på de sidste centimeter inden kanten.

6.3 Nedtur

John er gået i forvejen med sin stok. Sneen ligger nu ret højt, og det er ikke længere helt så enkelt at se, hvor stien egentlig befinder sig. Samtidig er sneen begyndt at smelte med det resultat, at der sine steder er ret fugtigt.

På et tidspunkt lyder Johns råb: Hertil og ikke længere! Da står han på kanten af bjerget med udsigt ned i den næste kløft, som vi har planlagt af følge på vejen hjem.

Da Jørgen når frem, træder han lidt ved siden af de trådte spor med det resultat, at han står i sne til skridtet. Han giver John ret i, at det kan gå hen at blive for hasarderet at fortsætte den planlagte rute. Det ser ellers spændende ud, men vi kan kun se begyndelsen, som er meget stejl, og vi ved ikke, hvor meget sne, vi vil møde, og om man overhovedet vil kunne finde afmærkningerne, som jo normalt er malet på stenene.

Efterhånden når alle frem, nyder den nye udsigt, og resolverer at turen tilbage bliver den samme.

Af et sæt fodspor kan vi se, at der er en anden, der har truffet samme beslutning tidligere, og ham havde vi faktisk set på uautoriseret nedtur lidt før frokost.

Nu går det naturligvis lettere, fordi det går nedad, men vores egne spor i sneen er til gengæld nu blevet glatte og smallede, så det er faktisk en fordel at prøve at finde ubetrådt sne. Resultatet af turen bliver da også flere sæt gennemblødte støvler.

Et par helikoptere kommer ind fra øst og runder et par gange over os i lav højde, men vi har nu ingen hjælp behov.

Det er utrolig varmt (de korte bukser var ikke medbragt forgæves) og lækkert, og samtidig afvikles der større sneboldslag mellem fortrop og bagtrop.

Bagerbutikken på kirkepladsen tømmes for æblekager, som vi synes vi har fortjent til vores the.

7 Klein Waltzertal

7.1 Hvem sagde turister?

Vi plejer altid at have mindst én køretur for at se noget, vi ikke før har set. Der blev bragt to forslag på bane: Samnaun og Klein Waltzertal.

Udfaldet blev sidstnævnte, bl.a. fordi dalen er meget rosende beskrevet i "Turen går til Sydtykland" og fordi vi tidligere har været i Samnaun. Der er det specielle ved Klein Waltzertal, at den er østrigsk jurisdiktion, men at der er kun adgang fra Tyskland, - og der bruges vesttysk valuta.

Det er nu blevet onsdag, og vi står op til endnu en strålende dag. Ikke en sky på himlen. 20°.

Turen går via Reutte og ad en mindre landevej mod grænsen ved Oberjoch, hvor Solveigs støvler bliver eksporteret ud af Østrig, så momsens kan blive udbetalt i Ehrwald.

Vi kører gennem et relativt fladt landskab, hvor bjergene står som kulisser i horisonten. På strækningen før Sonsthofen er der dog nogle meget smukke hårnålesving på en ret lang strækning.

Så går turen direkte mod syd, indtil vi kommer til den ubevogtede grænse ved Klein Walzertal. Først må vi konstatere, at her er meget smukt. De snedækkede toppe på bjergene afrunder horisonten, og udsynet er flot.

Den første lille by hedder Riezelern. Typisk østrigsk, men med et stærkt præg af turisme selv her i oktober måned. Vores mål er enden af dalen, hvor man skulle kunne gå dejlige vandreture og fra det højeste punkt have en smuk udsigt mod syd.

Imidlertid viser det sig, at også de næste byer er overrendt af turister, og da vi når til vejens ende, er denne en parkeringsplads omgivet af restauranter og hoteller. Vi forlader skønsomt stedet og finder en lille sidevej, som viser mod vores ønskede mål. Men ak og ve! Her gentager sceneriet sig, blot en tand værre: der er ikke så meget som en eneste parkeringsplads tilbage. Her er smukt, og mange vandrer da også, men efter vores smag er der nu for mange at dele glæderne med.

Efter en kort rådslagning på parkeringspladsen beslutter vi os for at vende om frivilligt, så det bliver kun til et par fotostop.

På vejen ind i dalen fejllæste vi et skilt og blev på den måde opmærksomme på en klamm på den tyske side med navnet Breitach-klamm. Vi beslutter os for at lade den få en chance frem for samværet med tusinder af turister.

7.2 Klamm

Breitach-klammen viste sig at være et godt valg. Ganske vist holdt der også en del biler på parkeringspladsen her, men det var for intet at regne mod, hvad vi lige havde oplevet.

Man skal ikke gå ret langt, før klammen begynder, og den viser sig at være ganske betagende: den er smal, der er en rivende strøm igennem, de lodrette sider går meget højt op, og levner en sprække, hvor det hele krones af træer og blå himmel. Det bruser så meget, at Ulla ikke kan høre, om fotografiaparateret klikker!

Tilbageturen på den anden side af klammen fører os en "etage" op, så man nu får lejlighed til at se ned i klammen, inden man krydser vandløbet over en bro og fortsætter turen op gennem skoven.

Her finder vi en solskinsbeskinnet mark, der ligger op ad skoven og hvor vi mere eller mindre påklædt indtager vores frokost.

Herfra og ned til parkeringspladsen er en køn tur dels med landbrugsland med køer, dels yderligere en strækning med skov.

Flere af husene anvender her træspåner på tagene og de lodrette vægge, hvilket er ser flot og anderledes ud.

7.3 Via Füssen

Vi kører en anden vej hjem, forbi Sonsthofen nordpå og derefter nordøst mod Rettenberg og Nesselwang indtil vi kommer til hovedvejen, der fører til Füssen.

Den direkte vej til Østria viser sig at være spærret p.gr.a. vejarbejde, så vi må vejen forbi Weissensee og igennem Füssen. Der er tæt trafik igennem byen, og vi opgiver at køre den lille omvej for at vise Mette Neuschwanstein.

8 Marienberg

8.1 Via Fernpass

At Mette ikke tidligere har været på disse kanter og ikke har passeret Fernpass, blev udslagsgivende ved valge af turen torsdag. Vi passerer de kendte steder: der, hvor vi går over, når vi skal til Grubigstein og de hyggelige søer, hvor vi også har vandret rundt. Men i dag er målet at tage den sydvendte dal, som går fra Weisland op til Marienberg.

Da vi først får drejet fra hovedvejen mod Rossbach og Aschland bliver vejene meget smalle veje, ja, vi føler det som i Maltatal eller i Frankrig. Der var lige plads til én bil (og med lidt god vilje til den militære VW, der kom).

På den måde kommer vi ad bagvejen til en holdeplads lige ved det sted, hvorfra vejen starter.

8.2 Marienberg fra bagsiden

En skovvej fører os med en konstant jævn stigning op igennem skoven. Da der er tale om en relativt smal dal med stejle sider, ligger vejen på skråningen og giver dermed hele tiden mulighed for at følge forandringerne i udsigten gennem træerne.

Da vi kommer et godt stykke ind i dalen, kan vi ikke blot nyde udsigten mod syd, men også se op mod Marienberg Alm, og de gyldne trækroner står skarpt op mod de snedækkede vidder.

Vi gør et hvil lige ved en lille "jagthytte". Det er ren idyl! En varebil med drikkevarer passerer os på vej op, og vi når snart Marienberg, som stadig har servering.

Her starter liften op til Marienbergjoch, og vi snitter vejen henover markerne for at spare skridt, ja, det sidste stykke op til liftens endestation tager nogle af os endda direkte under liften.

Der ligger et nybygget udsigtstårn netop på kanten mellem de to dale, og vi kan nu se ned på Gaststättet Marienbergjoch og til Biberwier mod nord og ud over Alperne mod syd. Når man står heroppe og kikker ned, kan man godt forstå, at vi i sin tid syntes, at det var en anstrengende tur til Marienberg.

Marienberg-kiosken er åben. John kan få stemplet sit kort. Der sidder i forvejen et par damer og nyder solen samt et ægtepar fra Nürnberg. Vi invaderer terrassen foran den lokale redningsstation, og omdanner området til spise og afslapningslads.

8.3 En klam historie

Det første stykke tilbage er det samme, omend det ikke er så anstrengende nu at foretage nedturen under liftens kabler. På vejen ned får Mette pinefulde hælproblemer, men kan dog godt humpe for egen kraft.

Nede ved gæstgiveriet er der faktisk en del mennesker på terrassen (for ikke at tale om den lille "black & white"-hundehvalp), og her starter den lille bæk, vi skal følge.

Nu er der tale om enkeltspors sti langs Marienberg Bach, først på en relativ åben strækning (hvor vi ser enzian), senere lidt mere vildt med passage af raviner/ vandløb.

Flemming og Lasse er på et tidligt tidspunkt kommet til at gå bagest, og finder på at de i stedet for stien vil følge vandløbet. Bækken forsvinder ret hurtigt i kraftige fald nedad. Vi kan høre deres kåde latter og kan flere gange vinke til dem fra vores position på stien. Der er efterhånden flere hundrede meter relativt stejle skrænter ned til bækken, men ingen af os ved jo, om bæk og sti vil mødes igen. Dog ved vi, at bækken krydser vejen, hvor vi har parkeret.

Jørgen er kommet bagud, fordi han ville søge at sikre sig, hvor Flemming og Lasse var, og har derfor ventet nogen tid et sted, hvor der var mulighed for at se ned til vandløbet. Ulla er på et tidspunkt gået tilbage for at se efter ham, og på den måde er der kommet lidt spredning over feltet. Mette, Solveig og Eva indhentes dog, så vi følges det sidste stykke vej.

På den sidste del af turen går man i skovbrynet langs marker, hvor køerne nysgerrigt følger os med de snedækkede bjertoppe som baggrund. Sceneriet er fuldstændig som på emballagen til flødechokolade.

Da vi når til vejen igen, er der ingen drenge, men kun John. Marienberg Bach krydser vejen her, så Jørgen går et godt stykke op langs vandløbet i håbet om at gå Flemming og Lasse imøde. Det er et noget vildt forløb mellem klipperne, der sine steder rejser sig stejlt op fra vandet. Der skal faktisk klatres en del, og selv om det ser spændende ud, opgiver Jørgen at forcere de næste hold forhindringer. Men han kan heller ikke hverken høre eller se nogen.

Det bliver således en spændt ventetid, og på et tidspunkt beslutter vi os for at gå tilbage for at spore dem. Vi er nødt til at fordele os, så alle ved, hvor hvem er. Men netop som Jørgen er begyndt turen gennem skoven, dukker drengene op: svedige, møgbeskidte og kolde.

Drengenes beretning er fortællingen om naturens kræfter og betingelser - og menneskets afmagt:

Efter det første muntre stykke med brede stenplatter, ændrer omgivelserne karakter. Skrænterne til begge sider bliver stejlere og mere uigennemtrængelige. Samtidig forsvinder bredderne, og der må springes fra sten til sten for at komme fremad. Den lille kilde er nu blevet til et mindre vandfald med næsten umenneskelige forhindringer. De våde og meget glatte bjergvæge samt de utallige træstammer udgør nu en absolut fare og gør turen til en

ubehagelig udfordring, hvor tanken om at vende tilbage til udgangspunktet diskuteres ivrigt imellem de to "helte". Det skal med det samme siges, at udrustningen er under al kritik, sammenlignet med turens krav, idet udstyret består af en stor tung rygsæk samt en mindre, som Lasse bærer rundt på. Denne uprofessionelle udrustning og ikke mindst mangelen på overblik og dømmekraft medvirker til at turen fortsætter ind i dybet mod endnu større udfordringer.

Foruden denne upraktiske oppakning, er Lasse og Flemming kun iført deres normale vandrestøvler og gode humør. De glatte bjergsider udgør en konstant trussel mod fodtøjet, som op til flere gange må kapitulere og tage sig en dukkert. Selve forløbet af bækken ændrer sig også, således at der gang på gang kommer "vandfald" på flere meter, som umuliggør retræte, når man først er klatret ned.

Da yderligere fremrykning synes ligeså umulig som at vende om, beslutter de at klatre op for at finde stien. Den første panik er ved at brede sig, og de to helte har nu en livlig diskussion om, hvorvidt man skal fortsætte eller påbegynde en næsten umulig opstigning langs bjerget, en næsten lodret stigning, som med vores udrustning vil være direkte livsfarlig. De to helte har dog intet alternativ, idet tilbagetrækningen umuliggøres af de lodrette og fugtige bjergvæge, og en fremrykning ligeledes er umulig, idet faren her udgør en større trussel end den lodrette bjergvæg.

Situationen er således meget ubehagelig, og man mærker virkelig at panikken får overtaget: Handleevnen ændres og tankerne flyver gennem hovedet... men der må tages en beslutning. Valget falder på den stejle bjergside, som udover at være næsten lodret, også er dækket af meget fugtig mos og visne grene. De første 10 meter er intet problem, idet der her er et solidt bjergfundament, men de næste 15 meter er værre, og der sendes en stille bøn, om at alt nok skal ende godt. (Vi skal nok besøge Lasse i klosteret).

Under opklatringeren er Flemming ved at styrte i afgrunden og tage Lasse med sig, da grebet på et tidspunkt svigter, og kun ved fysisk styrke og anvendelse af de sidste ressourcer til at fastholde grebet om græs og klippeudspring, lykkes det at komme op på et plateau, hvor der vokser træer, som man kan holde sig til. Da de kommer op på den autoriserede sti igen efter deres livs mare-ridt, begynder kroppen at reagere på de fysiske og ikke mindst psykiske anstrengelser, som den har været ude for. Adrenalinene gennemstrømmer kroppen og begge får koldsved og begynder at ryste over hele kroppen uden på nogen måde at kunne styre kroppen reaktion. Efter en velfortjent pause på nogle få minutter begynder tankerne igen at blive normale, og de beslutter sig for hurtigst muligt at komme tilbage til forældrene, som nu har ventet i over en halv time (og forhåbentligt er begyndt at være urolige).

Kroppen tømmes for de sidste ressourcer og de begynder at løbe (forsigtigt for ikke at falde ned af bjerget og ende der, hvor de netop var kommet fra). Der sanses intet på vejen gennen skoven. Nu gælder det blot om at komme tilbage til de ventende forældre og fortælle at (næsten) intet er passeret.

Efter en løbetur på ca. 10-15 min. ankommer de endelig til parkeringspladsen, hvor alle står og venter. Ingen har rigtig lyst til at give velkomstkusere, men det skyldtes nok det mindre festlige antræk: sved var under bjergturen blevet blandet med mos, jord og andet godt fra skoven, så de lignede to soldater efter en øvelse på Hansens marker en regnfuld efterårsnat. Det vigtigste er dog, at de begge var sluppet helskindet fra deres dumstrige Indiana-Jones tur gennem den østrigske natur.

9 Sidste chance

9.1 Reutte igen

Vi har slet ikke rigtig været nede i Ehrwald by, så det står på planen for fredagen. Der skal alligevel også hæves penge, og vi har fået Willy til at skrive regningen, så vi ved, hvad vi skal slippe - vi har jo ikke spurgt om prisen, da vi bestilte.

Det er tid til de sidste indkøb: Mette har besluttet sig for at købe et par vandrestøvler: Det bliver til et par mage til dem, Solveig købte mandag morgen.

Lasse havde ønsket sig en hat, men de var ikke helt så billige som forventet, så han må vente med at få sit ønske opfyldt, til han kommer til Tjekoslovakiet.

Byen ligner sig selv godt nok: kastanietræerne står gyldne på kirkepladsen, omend vi har set dem smukkere, og der fejes blade, som man plejer. Hestene glimrer ved deres fravær, og kører så vi kun en enkelt gang.

Mens der handles, går Jørgen på postkontoret for at sikre penge til skindtøjet. Bortset fra at han må tilbage efter sit pas (!), er det nemt og smertefrit.

Da vi samles igen, har John endnu engang prøvet Eurocardets lyksaligheder i banken: checkene var forældede. Det er som om vi har prøvet det før, men så er det jo godt, at vi rejser sammen. Endnu en postcheck bliver hævet, og alle kan ånde lettet op.

Ullas tøj skal prøves og hentes, og da syerskerne holder fri fra fredag middag, skal vi nå til Reutte inden 11. Flemming, Mette og Lasse tager med. Der er vel nogle steder, man kan formøble de sidste schilling!

Tøjet passer perfekt, så efter en kort rondering i byen indtil det tidspunkt vi har aftalt at mødes ved bilen, kører vi hurtigt tilbage i Ehrwald igen til planlagt udendørs frokost på terrassen.

Ulla har beholdt det nye dres på, og da både Evy og Willy er i haven bliver det til en større præsentation med servering af husets pærebrændevin.

Efter dette følger ude i det varme solskinsvejr det store kolde bord, som Solveig har forberedt.

9.2 Lokal tur

John lægger sig lidt utilpas efter frokost, så den sidste chance for at få vandret bliver kun udnyttet af et damehold med Ulla, Solveig og Eva samt Jørgen.

Den går op bag om huset til Gamskarliften, næsten til Zugspitzbahn, forbi campingpladsen og hjem så betids, at vi kan nå at komme til Garmisch-Partenkirchen.

9.3 Garmisch

For ikke at skulle spille tid med at finde et indkøbscenter lørdag formiddag og for at få pakket bilerne ordentligt med mad og drikke, har vi besluttet os for at tage på sent indkøb. Det ville også være helt forkert at have været hernede og så ikke have kikket på forretninger i Garmisch - og vi skal jo ikke den vej hjem. Endelig skal vi have toldpapirerne stemplet, så Mette kan få moms tilbage for hendes støvler.

Der er lavet en del om i byen, men vores sædvanlige indkøbscenter ligger dog, hvor det plejer, og vi får hurtigt købt det, vi skal have. Det vækker altid opsigt, når man kommer med så mange dåseøl og vin - og ellers ikke andet.

Centrum er bygget en del om med gågader og stillelegader, og vi må helt til stationen for at finde en parkeringsplads. Endnu i 1989 kan man her støde på det fænomen, at fritgående køer skaber trafikøer i byen.

Vi får en god vandretur til Posthotellet, beundrer de mange eksklusive - og dyre forretninger. Det eneste, der bliver købt, er en ny udgave af vores Shell-atlas til erstatning for det faldefærdige. Som vi vender tilbage til bilerne begynder det at småstænke.

Planen er herefter, at vi skal spise middagen hjemme og afslutte med et dessertorgie på Panorama-restauranten. Navnlig Lasse og Flemming har fablet meget om desserter siden i lørdags. Men - da middagen er indtaget er der alligevel ikke rigtig stemning for at gå ud, så der blev alligevel ingen "Wallnusstraum" til Lasse eller bananasplit til Flemming.

10 Hjemtur

10.1 Fase 1

Lørdag morgen står så afskedens time. Vi bliver inviteret ind hos familien Krehn, får betalt og den sidste hyggesludder, før vi bliver ledsaget ud til bilerne.

For en sikkerheds skyld tager vi pænt afsked med hinanden, for denne gang skal vi ikke følges hele vejen hjem: Jørgen skal sættes af i Essen, hvor han skal være i den efterfølgende uge.

Vi skal lige have penge retur for Mettes støvler, men ellers går det nu hjemad i flot efterårsvejr. Vi skal nu prøve den nye motorvejsstrækning i sin fulde længde.

Imidlertid er vejarbejdet ikke tilendebragt, og det betyder, at man stadig ikke kan komme den direkte vej, men skal igennem i Füssen. Her vises der omkørsel til Kempten, som vi naturligvis følger. Den går langt nord på over Marktoberdorf og derfra mod vest ad mere eller mindre snoede og overbelastede veje. Det tager en skrækkelig tid, inden vi kommer ud på motorvejen. Vi var enige om, at det ville have været ulige hurtigere at have kørt samme vej som forleden - vest ud gennem Füssen.

Vores fornemmelse af at det er en smuk og flot motorvejsstrækning var absolut rigtig. Mange tunneller, flotte broer og flotte udsigter. Vi er også inde på en hypermoderne Raststelle i Ellwangen, hvor det hele er bygget i lette glaskonstruktioner.

Vi har ikke set noget til John og Solveig, men prøver lige at rundere den sidste rasteplads før motorvejskrydset i Würzburg, som er sidste chance, før vejene deles. Her vi spiser vi vores frokost.

Vi har bestemt os for at overnatte noget syd for Essen i Herscheid. Den ligger i et naturområde, og det når vi da også lige at opfatte, mens solen kaster sine sidste stråler på efterårspragten. Efter at have kørt noget rundt finder vi vores logi lidt uden for byen. Men desværre: alt er udsolgt. Man anbefaler et hotel i byen, som vi havde bemærket ved første gennemkørsel. Alt er desværre udsolgt, og da der afholdes baye-risk aften for hele omegnen, anbefales vi at køre til en anden by.

Næste by hedder Lüdenscheid, som viser sig at være større end som så. Vi må spørge os for, og her om aften er det jo nærliggende at benytte sig af en tankstation.

Vi får tanket op, og tankpasseren fortæller, at det kan godt være lidt vanskeligt at finde noget. Han ringer et sted: alt udsolgt. Prøver igen og får bid. Vi spørger ikke om prisen, blot vi kan få et sted at spise og sove. Da det viser sig, at vi ikke er specielt stedkendte, træder den tyske hjælpsomhed atter i funktion. Tankpasseren kaster sig i sin bil, og nu er det Ullas tur til at følge med over stok og sten ad smalle, snoede veje (hvor han da også er ved at blive påkørt i et sving). Han afleverer os ved hotellet "Haus Kattenbusch", hvor vi nu bliver indkvarteret. Det viser sig heldigvis, at man har et glimrende køkken, så vi kan markere feriens afslutning og Jørgens sidste aften med familien. Der bestilles steak og hareryg (der kom faktisk en hel til hver) og dertil et par flasker god vin.

10.2 Essen - Herlev

Hotellet ligger ganske tæt ved motorvejen, så vi er hurtigt på vej mod Essen. Det er endnu en flot og varm morgen, og trafikken er til at overse en sådan søndag morgen. Vi finder uden besvær hotellet, hvor Jørgen skal bo, og efter at have taget afsked, skal den sidste strækning klares. Der er ca 500 km til Puttgarden, hvor der er bestilt plads ved 17-tiden.

Turen gøres over Bremen, som måske ikke er helt så afvekslende som turen over Hannover, men til gengæld er der mindre trafik, og det er en flad og god strækning.

Ankomsten til færgen sker i god tid, men desværre er der kludder med reserveringerne. Ulla er dog rimelig heldig og kommer "kun" til at vente 2 timer. Til gengæld er der en gudsjammerlig masse mennesker med færgen, så det er heldigt, at vi har købt alt på udturen.

Det sidste stykke i Danmark er ingen sag og forløber glat, og efter udpakning køres Flemming og Mette hjem - og det var så den vellykkede ferie!

KMokt89

Lokalitet	Tid	Benzin	KM	KM/l	
Herlev	450		118325		
Rødby	640		118487		
Puttgarden	840	58,17	118489		
Famila	915		118511		
Hamburg	1038		118640		
Hannover	1140		118780		
Kassel	1300				
Uheld	1330		118936		
Stau	1420		118950		
Kassel	1430	50,82	118950	9,07	
Værksted	1440		118956		
Hasselberg	1620		118991		Stau:1 time
Riedener Wald	1910		119140		
Ulm	2035		119334		
Benzin	2050	48,84	119341	8,01	
Maisach	2145		119442		
Maisach	950		119442		
Dachau			119466		
Sternberg	1355	19,34	119505	8,48	
Prokost	1430		119529		1500
Grænse	1555		119593		
Ehrwald	1605		119601		
<hr/>					
KM			1276	8,54	
Østrigsture		47	119970	9,89	468
Ehrwald	955		120069		
Grænse	1030		120108		
Kempton	1140		120175		omvej
Ulm	1220		120263		
Ellwangen	1255	34,43	120331	10,49	1315
T/R sidste	1345		120395		
Prokost	1355		120411		1425
Würzburg	1435		120431		
Aschaffenburg	1540		120529		
Frankfurt	1550		120547		
Giesen Südkreuz	1625		120608		
Siegen	1705		120678		
Herscheid	1800		120752		
Lüdenscheid	1830	42,67	120765	10,17	
Lüdenscheid	1845		120768		
				10,31	699
Lüdenscheid	910		120768		
Essen	1010		120849		1020
Osnabrück	1150		120990		
Pause	1210		121024		1220
Bremen Arten	1300		121104		
Stillhorn	1400	41,50	121210	10,72	
Hamburg	1415		121215		
Puttgarden ank.	1540		121365		
Puttgarden afg.	1755		121365		
Rødby	1840		121366		
Herlev	2025		121527		759
Herlev		29,10	121541	11,37	

Lokalitet	Tid	Benzin	KM	KM/l	
Udtur					1276
Ture i Østrig					468
Hjemtur					1458
I alt			3052	9,73	3202

Oestregning

Tekst	SchillingDM		DKK	
Ehrwald				
-overnatning	5775,00			
- morgenmad	225,00			
Kost	2066,00		69,00	
Udtur				
spisning				
overnatning		140,00		
Hjemtur				
spisning		270,00		
overnatning		232,00		2527,23
Færges			335,00	
Benzin	450,00	352,50		
Indkøb				
færges ud			770,00	
indkøb	11200,00			
atlas		54,00		
indkøb hjem		124,38		
I alt	19716,00	1172,88	1174,00	
Omregnet	11139,54	4617,04	1174,00	15932,58
Fl. & Mette	2250,00	176,00	167,50	2100,00
(omregnet)	1271,25	692,82	167,50	2131,57
Skindtøj				13832,58
Ud- & hjemtur				6328,00
Reel ferieudgift				2527,23
				4977,35

Billeder

Nr.	Kassette1	Kassette2	Kassette3
1	Maisach	Klein Waltzertal	
2	Dachau/indgang	Breitach-klamm	
3	- /plan	Breitach-klamm	
4	- /hegn	Breitach-klamm	
5	- /appelpladsen	Breitach-klamm	
6	- / grupperinger	Breitach-klamm	
7	- /antal fanger	Breitach-klamm	
8	- /appelpladsen	Udsigt v K-K	
9	- /mindesmærke		
10	- /Arbeit macht freiHvil m.Ehrw.Alm		
11	- /krematorieovne	-/Fl,Mette,Eva	
12	- /krematorieovne	Udsigt	
13	- /krematorieovne	Sne v.Pestkapelle	
14	- /statue	Sne v.Pestkapelle	
15	- /midterallé	Uds.m.Sonnenspitze	
16	- /barak	Frokost/alpealliker	
17		- /alpeallike/sløret	
18	Lasse foran huset	Udsigt m S.Ø.	
19	Afgang/nyt hus	Ulla & Eva frokost	
20	På vej mod Ehrwald	Udsigt m.vendepunkt	
21	Mod Panoramaweg	Udsigt m.vendepunkt	
22	Moos med Sonnenspitze	Krucifix/tilbagetur	
23	Over moos-en	Nedtur/Grubigstein	
24	Efterår i Leermoos	Snehold/Fl,L,U,S	
25	Hytte v.Panoramaweg		
26	log v.Leermoos	Støvlerens/Fl.&H	
27	Stolper mod Daniel	Mod Marienberg	
28	Udsigt over Leermoos	Efterårsfarver	
29		Omslynget træ	
30	Solveigs nye støvler	Jagthytte	
31	Plansee	Ned mod Marienberg	
32	Plansee	Ned mod Biberwier	
33	Plansee	Mod syd	
34	På vejen ved Plansee	fra Marienberg	
35	J&S på sti v.Plansee	Ulla/Marienberg	
36	U&F v.vandfald/Plans	U&S ned langs bæk	
37	Lasse v.ravine	U&S som gemser	
38	Udsigt o.Plansee	langs Marienberg	Nach
39	Udsigt o.Plansee	"jagthytte", enzian	
40	Frokost v.Plansee	"jagthytte", enzian	
41	Flenning v.Plansee	"jagthytte"	
42	Fl,J,L,E frokost		
43	U & H ved Plansee		
44			
45	Sonnenspitze		
46	S&E foran hus		
47	Fl&M ved bro/Ehrwald		
48	Klein Waltzertal/F		
49	Klein Waltzertal		
50	Klein Waltzertal		
51			